

منوچهری

ابوالتجم احمد منوچهری دامغانی در اوایل قرن چهارم هجری در دامغان متولد شد. پس از تحصیلات متداول، از جوانی به سرودن شعر پرداخت و به دربار پادشاهان آل زیار که در گرگان و طبرستان حکومت می‌کردند، راه یافت. پس از آن به دربار سلطان محمود غزنوی در غزنین رفت و تا پایان عمر در آنجا زیست و سرانجام در جوانی به سال ۴۳۲ هجری، زندگی را بدرود گفت. منوچهری به سبب داشتن تخیلاتی زیبا در وصف طبیعت کم‌نظیر است و خمیره‌های او یکی از بهترین خمیره‌های ادبیات فارسی است. دیوان اشعارش در سال ۱۳۲۶ در تهران چاپ و سپس بارها منتشر شده است.

عشق بازیدن چنان شطرنج بازیدن بود عاشقا گر دل نبازی دست سوی او میاز

منوچهری دامغانی از شعرای طراز اول ایران در نیمه اول قرن پنجم هجری است. منوچهری در آدب فارسی از لحاظ شیفتگی به طبیعت و تصویرگری آن شاعری بی‌نظیر است. وی بر اثر کثرت اطلاع از شعر و ادب عربی، بعضی از قصاید معروف شاعران عرب زبان را استقبال کرده است و در شعر او لغات و اصطلاحات عربی زیاد به کار برده شده است. در شعر منوچهری موسیقی و آهنگ ویژه‌ای وجود دارد، موزونی کلام و روانی و سادگی فکر و صراحت منوچهری در سخن و جوانی و